'La detecció precoç de la sèpsia és vital, si hagués reaccionat més tard, no seria aquí'

Jordi Pich, de Camallera, explica com la malaltia va obligar a amputar-li les dues cames i assegura que conscienciar la població pot salvar vides

Jordi Pich i Míriam Céspedes

Conscienciar la població pot salvar vides. Jordi Pich, de Camallera, acompanyat de la seva dona, Míriam Céspedes, parla de la malaltia de la sèpsia i de la necessitat d´actuar com més aviat millor per reduir les seqüeles que, en el seu cas, van suposar-li la pèrdua de les dues cames. Al costat de la seva família, la superació i la recuperació van ser un èxit.

Ara fa tres anys una infecció gairebé li costa la vida.

Jordi: Un dilluns del març del 2014, de matinada, em va començar a pujar la febre fins a quaranta. Vaig prendre antitèrmics, mentalitzat que havia de ser una grip o unes angines, però la febre era més alta i no baixava prou. L´endemà, la cosa seguia igual i vaig trucar la meva dona perquè em portés al CAP, no em veia amb forces. La doctora em va enviar directament a Urgències i això va ser una sort. A quarts de tres ja hi érem, em van posar en un box i van començar a fer-me analítiques, estava molt baix de plaquetes.

Míriam: Quan vaig arribar a casa estava tot lila, la boca plena de punts vermells, la mà gelada, els dits morats, semblava un mort vivent. Al cap d´unes hores d´arribar a l´hospital, els pronòstics no eren bons, de fet ens van dir que es moriria No li anava res, ni els budells, ni els ronyons, res, em pensava que no parlaven del meu home, que s´havien equivocat de pacient. Ell estava allà despert i el que em deien era tan gros que em semblava que no podia ser.

Què va provocar-li una infecció tan greu?
Míriam: Per determinar una infecció, s´han de fer cultius i es tarda tres dies a tenir resultats. Ells ja veien que no aguantaria, tal com estava, i van començar a donar-li antibiòtics d´ampli espectre, veien que hi havia infecció, però no veien on era, ni d´on venia. Vaig començar a pensar que en Jordi tenia una leucèmia, tenia taques liles per totes les cames.

Jordi: Em queixava de dolor a les cames, la sensació era tan desagradable! L´hematòloga va veure per observació directa al microscopi que la infecció estava a la sang, era tan evident que no va fer falta esperar el cultiu. Però no van veure el focus, de fet encara no sabem quin va ser. El que va provocar la infecció va ser un estreptococ, un bacteri de les vies respiratòries, el que causa les angines, les pneumònies... Normalment, convivim amb ell i sembla que aquest era d´una soca molt virulenta. No sabem què va fallar, perquè el cos no reaccionés fins que la infecció ja va passar a la sang. Un parell de setmanes abans havia tingut mals de cap i vaig estar tractat amb ibuprofè. No sabem si aquella medicació ho va tapar.

Patia una sèpsia.

Míriam:Ell ja va arribar amb una sèpsia greu a l´Hospital. I a la tarda va fer un xoc sèptic, el cos ja no va poder més i li va començar a fallar tot, el cor, el pulmó, l´única cosa que podien fer era induir-li el coma per intentar estabilitzar-lo. Va estar així durant 21 dies rebent medicaments. De mica en mica, els òrgans vitals es va començar a estabilitzar fins que un bon dia ja no millorava més. Semblava que hi havia punts de recuperació en alguns teixits de les cames, però el cos estava lluitant per elles i això li podia anar en contra. La doctora, que era de la nostra edat, es va posar molt en la nostra pell, volia esperar per salvar-li les cames, però s´havia de tallar ja o podia acabar patint una altra sèpsia.

Jordi: Quan hi ha un xoc d´aquests, la resposta del cos és sobretot protegir els òrgans principals i les extremitats són les que pateixen més les seqüeles d´una sèpsia greu i una d´aquestes seqüeles és l´amputació en extremitats. Vaig ser amputat per sota genoll, per la tíbia. Va ser molt positiu esperar, perquè hi ha molta diferència en tenir genoll o no.

Com vau rebre la notícia?

Jordi: Quan vaig despertar em van donar la notícia. El curiós del cas és que no em va sorprendre, ja ho havia assimilat. No sé si durant el coma vaig sentir alguna cosa o era perquè tenia tant de dolor a les cames abans que m´adormissin... Però sé que no em va sorprendre. Em sabia greu que la Míriam i els meus pares haguessin passat tot això, però deia: "jo me´n sortiré". Jo tenia clar que tornaria a caminar i que tot aniria bé, que d´aquí a un temps caminaria i aniria amb les nenes d´excursió i així va ser.

Míriam: Quan ens van dir que li amputaríem les cames, va ser com rebre una punyalada, però quan explicàvem que només havia estat sota genoll, ho dèiem com una cosa molt bona, perquè dins tot allò dolent que ens van dir que passaria, el final va ser positiu. Vam tenir molta sort del Servei d´Urgències i de l´UCI del Trueta, el tracte a escala professional i personal, chapeau!

Com va ser la recuperació?

Jordi: Quan la pell es va posar bé i tot va cicatritzar, el procés de protetització va ser molt fàcil. No ens vam deixar endur, perquè l´hospital normalment et deriva amb el que ells tenen, però podíem triar l´ortopeda que volguéssim i vam tenir molta sort amb el protètic, ens el van recomanar uns amics. El fet de ser relativament jove, tenia 37 anys en aquell moment, va facilitar la recuperació. I si tens dues nenes petites que t´apreten, encara més. El primer dia que em vaig posar les pròtesis vaig al·lucinar, era gairebé com caminar. Això era a l´agost i en un mes, el setembre, caminava tranquil·lament i anava tot el dia amb les pròtesis.

La Marató ajudarà a difondre la malaltia.
Jordi: Amb la Marató es podrà investigar més i detectar més. Aquí la mort per sèpsia supera als ictus i als atacs de cor. Seria ideal que a partir de la investigació es pogués arribar a detectar la malaltia amb un examen ràpid, és molt important la detecció precoç. Tal com va anar, he perdut les cames, però si haguéssim anat al metge unes hores més tard, jo ja no hi seria. Un cop comences el tractament, les seqüeles són menys importants.

Míriam: Nosaltres vam estar moltes hores sense saber què li passava, quin era el focus. La investigació pot permetre que hi hagi un protocol més acurat. Els Caps tampoc tenen estris per a la detecció. Moltes es detecten a l´hospital, quan la persona ja està ingressada, un cas com el d´en Jordi no és el normal. Ja venia amb la sèpsia de casa.

Com li ha canviat la vida?

Jordi: La vida quotidiana, amb unes pròtesis, és diferent d´abans, però no és molt pitjor que abans, un cop t´has adaptat. Encara m´haig de dedicar molt a mi i no puc tornar a la feina, soc Enginyer Tècnic Forestal i no tinc agilitat pel treball de camp, però podré treballar des de casa. Tot el que et proposes ho podràs fer encara que et costi més. L´altre dia parlàvem amb les filles de fer-nos grans, i els explicava la meva teoria. Sempre havia pensat que m´agradaria fer un bucle, perquè de petit m´ho vaig passar molt bé, d´adolescent també i de jove... fins ara. Els deia que m´agradaria no fer-me més gran i tornar a començar. Una d´elles em va dir: "Potser arribaries fins abans que et passés el que et va passar?" I vaig dir: "Em penso que no. Em sap greu el patiment de la gent que he tingut a prop, però quan vius una cosa d´aquesta i veus com la gent es bolca en tu... hem tingut l´oportunitat de conèixer gent meravellosa.

Font del document:
http://www.emporda.info/comarca/2017/12/15/deteccio-precoc-sepsia-vital-hagues/377130.html?utm_source=rss